

4: Σύνταγμα - Συντεχνιακό.

1. Ένα Σύνταγμα καθ'εαυτό έχει τόση μόνη αξία όση του προσδίδει ο γενικός χαρακτήρας των ανθρώπων (=λαός) που ζουν υπό την αποδεκτή εξουσία του και αυτών που διαχειρίζονται την επιβολή του (=κυβέρνηση). Αυτό το θέμα εξετάστηκε στο 1ο προκαταρκτικό φύλλο, *Οικονομικό ή πολιτικό*; §1.

Λίγη παρατήρηση δείχνει πως συχνά και ο λαός και η κυβέρνηση αγνοούν τις διατάξεις του Συντάγματός τους και συμπεριφέρονται περιφρονητικά προς αυτές. Ιδού μερικά παραδείγματα:

Το 4,5 (=Άρθρο 4, παράγραφος 5): *Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους.* Όπως είναι πασιγνώστο, αυτό δεν γίνεται. Όσοι μπορούν να φοροδιαφύγουν, πχ, το κάνουν, και ίσως συχνά με την βοήθεια αξιωματούχων που εποπτεύονται από, ή ανήκουν στην κυβέρνηση. Συχνά μάλιστα φοροφυγάδες φέρονται να είναι βουλευτές ή κυβερνητικά στελέχη.

Το 59 δηλώνει πως οι βουλευτές ορκίζονται να «εκπληρώνουν ευσυνείδητα τα καθήκοντά τους», αλλά πολλοί συχνότατα απουσιάζουν από την Βουλή και από κάποια επιτροπή ή παρουσιάζονται χωρίς όμως να φαίνεται ότι έχουν μελετήσει το υπό συζήτηση θέμα. Το 60 δηλώνει πως ψηφίζουν «κατά συνείδηση» αλλά, εκτός από σπανιότατες περιπτώσεις, αυτοί ψηφίζουν κατά εντολή του κόμματος.

Υπάρχουν ίσως και χειρότερα.

Αυτή είναι μόνο μια πρώτη άποψη του θέματος.

Παρεμπιπτόντως – γιατί “Βουλή των Ελλήνων”; Θα μπορούσε να είναι “Βουλή των Εσκιμώων”; ... Μεθάμε φαίνεται με τον ήχο των παραγώγων της λέξης ‘έλλην-’ και τα κολλάμε όπου μπορούμε: όπως “Ελληνική Αστυνομία”, σάμπως και θα μπορούσε να είναι Αυστραλιανή, ή Καναδική. Άραγε θα συνέλθουμε ποτέ;

2. Μια δεύτερη άποψη αφορά την παράξενη ευπιστία που δείχνουν οι πολίτες γενικά στο Σύνταγμα αποδίδοντας σε αυτό, δίχως να το λένε, μια υπερφυσική αρχή και δύναμη, σαν τους χριστιανούς θεολόγους που βλέπουν «θεόπνευστη σοφία», όπως τη νομίζουν, στην Αγία Γραφή – ξεχνώντας πως όλα γράφτηκαν από ανθρώπους και περιέχουν απaráδεκτες ανακρίβειες και αντιφάσεις.

Το Σύνταγμα το συνέταξαν και το αναθεώρησαν (1996, 2001, 2008) πολιτικοί σε συνεργασία με νομομαθείς, συνταγματολόγους, ειδικούς στο Συγκριτικό Δίκαιο και ούτω καθ’ εξής. Όλοι αυτοί μπορεί να ισχυρίζονται πως αποσκοπούν στην Αλήθεια, Ελευθερία, Δικαιοσύνη και στην ευνομία της Πολιτείας καθώς και στην ηθική, πολιτισμική και υλική ανύψωση του Έθνους. Και αναμφίβολα φρόντισαν να διατυπώσουν διατάξεις που αποβλέπουν στις αξίες που μόλις ανέφερα. Αλλά συγχρόνως έχουν προσωπικά πάθη (αρέσκειες και απέχθειες), συμφέροντα, καθώς και μικρά ή μεγάλα κενά άγνοιας.

Αφήνοντας στην άκρη πάθη και συμφέροντα που τυφλώνουν προκαλώντας θεληματική άγνοια, θα πρέπει να μπορούμε να καταλάβουμε πως η πανανθρώπινη άγνοια

εμποδίζει τη σύνταξη ενός άρτιου Συντάγματος.

Στην εισαγωγή (*Σύνταγμα*, εκδ. 2010) διαβάζουμε πως οι διατάξεις του Συντάγματος «παρέχουν αναμφίβολα ένα θεσμικά επαρκές, και πολιτικά ανοικτό συνταγματικό πλαίσιο το οποίο... τοποθετεί τη χώρα μας στη χορεία των πλέον προηγμένων συνταγματικά χωρών, τόσο στο επίπεδο των ρυθμίσεών του όσο και στο επίπεδο της εφαρμογής του».

Αυτή είναι μια υπεροπτικά αυτάρεσκη εκτίμηση που αποδειχνει ακριβώς την τύφλωση από πάθη και συμφέροντα. Διότι όπως είδαμε και όπως είναι πασίγνωστο, η εφαρμογή του Συντάγματος είναι ντροπιαστικά ελλιπέστατη. Αλλιώς η Χώρα δεν θα βρισκόταν στην τρομακτική κρίση χρεοκοπίας και ανάγκη εποπτείας ή επιτήρησης από ξένους (φθινόπωρο 2011).

Οι ρυθμίσεις του επίσης έχουν καταπληκτικά κενά, όπως το πρόσφατο παράδειγμα της έκδοσης νέων κρατικών ομολόγων που ανακοίνωσε ο Υπουργός Οικονομίας (π.χ. 26/10/2011), η οποία έκδοση θα γίνει σύμφωνα όχι με το Ελληνικό αλλά το Αγγλικό Δίκαιο που είναι πιο αξιόπιστο!

Επίσης εκτός του τι λέει και του πώς ερμηνεύεται κάποιο άρθρο, οι άνθρωποι θα πρέπει πρώτιστα να συλλογίζονται κατά πόσο αυτό είναι ορθό – αν έχει λογική θεμελίωση και αν αντανakλά φυσικούς και ηθικούς νόμους. Το 7,2 π.χ. απαγορεύει τη «γενική δήμευση» (προστέθηκε στην αναθεώρηση του 2001)· ωστόσο η επιθυμία των πολλών άλλων, μη πολιτικών, είναι να ισχύει η γενική δήμευση της περιουσίας αυτών, που παρανομώντας ζημίωσαν τη χώρα, και βέβαια πολιτικών.

Υπάρχει μια τρομερή έλλειψη στο Σύνταγμα παρά τα άρθρα για την αξία του ανθρώπου, την ελευθερία του, το άσυλο κατοικίας και άλλα δικαιώματα. Καμιά διάταξη δεν φροντίζει για την ελεύθερη πρόσβαση των πολιτών στη γη.

Αν ένας άνθρωπος δεν έχει πρόσβαση στον χώρο, στην επιφάνεια της γης, θα εξαφανιστεί! Οι άνθρωποι χρειάζονται αέρα και φως για να ζήσουν, όπως χρειάζονται νερό και τροφή. Η τροφή και το νερό δεν θα έρθουν μόνα τους στο στόμα των ανθρώπων: γι αυτά οι άνθρωποι πρέπει να εργαστούν. Όμως ο αέρας και το φως παρέχονται δωρεάν από την ατμόσφαιρα και τον ήλιο: αυτά δωρίζονται από το σύμπαν.

Ομοίως ο χώρος στην επιφάνεια της ξηράς δωρίζεται από τον πλανήτη. Γνωρίζοντας τη βασική ανάγκη για χώρο, σε όλη τη γνωστή Ιστορία, διάφοροι επιτήδειοι κατοχύρωσαν τη γη στην ιδιοκτησία τους απαγορεύοντας στους υπόλοιπους συνανθρώπους τους ελεύθερη πρόσβαση και απαιτώντας κάποια πληρωμή για κάτι που το σύμπαν, η φύση, παρέχει δωρεάν για όλους!

Τέτοια βασική παράλειψη δείχνει όχι μόνο την άγνοια των συντακτών και αναθεωρητών, αλλά και μια αισθηματική ανωριμότητα που δεν γνωρίζει συμπόνια για τους άλλους, την αδελφοσύνη και, φυσικά, τη δικαιοσύνη.

Στη συνέχεια εξετάζω μερικά άρθρα του Συντάγματος από μια νέα γωνία θεώρησης, με κριτική προσέγγιση. Διότι πολλά λόγια είναι απλώς «έπεα πτερόεντα», δηλαδή λόγια στον αέρα, και πολλές προθέσεις είναι από εκείνες που πλακοστρώνουν τον δρόμο προς την απάτη και την καταστροφή.

3. α) Το άρθρο 1 λέει πως «Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η λαϊκή κυριαρχία» και πως «Όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους». Αυτά τα πτερόντα λόγια συνιστούν μια πελώρια μπαρούφα από αυτές που συνηθίζουν να εξαπολύουν οι πολιτικοί για να εξαπατήσουν. Η μόνη κυριαρχία που έχει ο λαός είναι όταν η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ κατεβαίνουν σε γενική απεργία και διαδηλώνουν στους κεντρικούς δρόμους προκαλώντας παράλυση σε όλες τις λειτουργίες της πρωτεύουσας. Η μόνη εξουσία που πηγάζει από «το Λαό» (προσέξτε το κεφαλαίο Λ) είναι η άσκηση της επιλογής την ημέρα των εκλογών για την ανάδειξη βουλευτών. Από κει και πέρα όλες οι εξουσίες συγκεντρώνονται στον πρωθυπουργό: αυτός είναι ένας «δημοκρατικός» δικτάτορας με δυνάμεις που περιορίζονται μόνο αν υπάρχουν πολλά ισχυρά στελέχη στο κόμμα του. Όλα τα άλλα είναι γλυκόλογα να παρηγορούν «το Λαό»!

β) Το άρθρο 2 λέει πως «πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας» είναι «η προστασία της αξίας του ανθρώπου». Αλλά δεν εξηγεί τι σημαίνει αυτή η τρομερά αόριστη φράση «αξία του ανθρώπου». Αν δεν είναι αξία εμπορική, αφού η δουλειά στη χοντρή μορφή της δεν ισχύει πλέον, πρέπει να είναι πνευματική. Αλλά με ποια έννοια;

Η επικρατούσα θεώρηση στις επίσημες βιολογικές επιστήμες βασίζεται στην ιδέα του Δαρβίνου περί φυσικής επιλογής και τυχαίων μεταλλάξεων. (Με «επίσημες» εννοώ αυτές που διδάσκονται στα Πανεπιστήμια). Ένας δημοφιλέστατος εκπρόσωπος της εξελικτικής (νεο-)δαρβινικής θεώρησης, ο R. Dawkins, έγραψε (1989 *The Selfish Gene* και άλλες δημοσιεύσεις): «Είμαστε μηχανές επιβίωσης, τυφλά προγραμματισμένες να συντηρούμε τα εγωιστικά μορίδια που ονομάζονται γονίδια (selfish genes)».

Μια τέτοια θεώρηση δεν αφήνει περιθώρια για «πνευματικότητα», αφού το πνεύμα, ή νοημοσύνη και συνειδητότητά μας, είναι δευτερεύον φαινόμενο που εγέρθηκε τυχαία ως παράπλευρο προϊόν του τυφλού προγραμματισμού των εγωιστικών γονιδίων.

Οπότε τι ακριβώς σημαίνει «αξία του ανθρώπου»;..... Δεν μπορούμε να χρηματοδοτούμε αφενός μια Παιδεία που διδάσκει τυχαίες μεταλλάξεις και τυφλούς προγραμματισμούς σε ανθρώπους-μηχανές επιβίωσης με εγωιστικά γονίδια και αφετέρου μια θρησκεία που πρεσβεύει τη δημιουργία όλων των όντων εκ του μηδενός (χωρίς εξέλιξη μέσω φυσικής επιλογής και τυχαίων μεταλλάξεων) από έναν πανάγαθο και παντογνώστη Θεό! Υπάρχει ριζική αντίφαση και τα έξοδα είναι πολλά.

γ) Παρενθετικά προσθέτω πως μια σημαντική μερίδα πανεπιστημιακών μικροβιολόγων και άλλων στοχαστών στο εξωτερικό, απορρίπτει τη (νεο-)δαρβινική θεώρηση, τον R. Dawkins και πλήθος ομοίων του. Δείχνουν πως υπάρχουν σοβαρές ελλείψεις στην εξελικτική θεωρία και βρίσκουν με σύγχρονες έρευνες πως ορισμένοι οργανισμοί και πολλά όργανα στα πλάσματα παρουσιάστηκαν συνολικά ως ενιαίες μορφές δίχως εξέλιξη. Μερικοί από τους πολλούς επιστήμονες και οι δημοσιεύσεις τους χρονολογικά: Dobzhansky Th. 1937, *Genetics & The Origin of Species* New York, Columbia University· Oxnard C. 1975, *Uniqueness & Diversity in Human Evolution*, Chicago University· Denton M. 1985, *Evolution: a Theory in Crisis* Bethesda, Adler & Adler· Behe M. 1996, *Darwin's Black Box...* New York, Free Press (2004) & 2008, *The Edge of Evolution* NY Free Press Thomson K.S. 1997, "Natural Selection and Evolution's

Smoking Gun” στο *American Scientist* 85, 516-518· Wells J. 2011, *The Myth of Junk DNA* Seattle, Discovery Institute Press. Αξίζει να σημειώσουμε τα συμπεράσματα του Βρετανού βακτηριολόγου A.H. Linton που έγραψε: «Στα 150 χρόνια της βακτηριολογίας δεν υπάρχουν τεκμήρια πως ένα είδος βακτηριδίου μεταλλάχθηκε σε άλλο.... δηλαδή στις απλούστερες μορφές μονοκυτταρικής ζωής [επομένως] δεν είναι παράξενο... που δεν υπάρχουν τεκμήρια για εξέλιξη από προκαρυωτικά σε ευκαρυωτικά [δηλαδή από μονοκυτταρικούς σε πολυκυτταρικούς οργανισμούς] πόσο μάλλον τους ανώτερους οργανισμούς [δηλαδή ερπετά, πτηνά, θηλαστικά]» (2001, ‘Scant search for the Maker’ στο *Times Higher Educational Supplement* 20 Απρ. Book Section, σελ. 29). Δεν είναι, δυστυχώς, του παρόντος να συζητηθεί παραπέρα το θέμα.

4. Το Σύνταγμα είναι κομμένο από μια νοοτροπία επαγγελματιών πολιτικών, και ραμμένο στα δικά τους μέτρα. Αυτό διαφαίνεται ολοκάθαρα σε ορισμένα άρθρα.

Π.χ. 62,1: *Όσο διαρκεί η βουλευτική περίοδος ο βουλευτής δεν διώκεται ούτε συλλαμβάνεται ούτε φυλακίζεται ούτε με άλλο τρόπο περιορίζεται χωρίς άδεια του Σώματος.*

86,1: *Μόνο η Βουλή έχει την αρμοδιότητα να ασκεί δίωξη κατά όσων διατελούν ή διετέλεσαν μέλη της Κυβέρνησης ή Υφυπουργοί για ποινικά αδικήματα που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους...*

Αυτοί τώρα οι πολιτικάντηδες χρειάζονται μόνο ένα προσόν (άρθρο 55) για να εκλεγούν στη Βουλή ως «εκπρόσωποι του Λαού»: να είναι Έλληνες πάνω από 25 ετών. Μπορεί να είναι κακοήθεις, αμόρφωτοι, βλάκες – δεν πειράζει! Το αντίστοιχο άρθρο στο Προσωρινό Σύνταγμα της Επιδαύρου κατά την πρώτη Εθνοσυνέλευση όριζε: «Όλοι οι Έλληνες, εις όλα τα αξιώματα και τιμάς, έχουν το αυτό δικαίωμα· **δοτήρ δε τούτου είναι η αξιότης εκάστου.**» Αυτό το θεμελιώδες αξιολογικό κριτήριο έχει αποδημήσει από το σούπερ μοντέρνο Σύνταγμά μας – αφήνοντας φυσικά μόνη την αναξιοσύνη!

Φαντασθείτε τώρα τι είδους καθήκοντα ασκούν αυτοί ώστε να διαπράττουν ποινικά αδικήματα και να μην υπάρχει δυνατότητα δίωξης από κοινούς πολίτες. Η κάστα των βουλευτών είναι υπεράνω των νόμων!

86,3: *Πρόταση άσκησης δίωξης υποβάλλεται από 30 τουλάχιστον βουλευτές. Η Βουλή με απόφασή της που λαμβάνεται με απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των βουλευτών συγκροτεί ειδική κοινοβουλευτική επιτροπή για τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης.... και τρέχα γύρευε!*

Στα 35 τόσα χρόνια από το 1975 δεν θυμάμαι να έχει διωχθεί ποινικά κανείς. Ναι, υπήρξαν μερικές δήθεν επιτροπές δήθεν προκαταρκτικής εξέτασης: αλλά με καθυστερήσεις, αναβολές και άλλες νόμιμες κωλυσιεργίες, περνούσαν οι απαραίτητες κοινοβουλευτικές σύνοδοι και τα αδικήματα παραγράφονταν.

4β. Συνειδητοποιούμε τι σημαίνουν αυτές οι παράγραφοι;.... Πρώτα απ’ όλα άρχονται σε διαμετρική αντίθεση – που δείχνει σχιζοφρένεια – με το φοβερό άρθρο 4 που δηλώνει βροντερά:

1: *Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου.*

2: *Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.*

Προφανώς λοιπόν, αφού οι βουλευτές μας είναι υπεράνω του νόμου ενώπιον του οποίου «οι Έλληνες είναι ίσοι» και αφού άντρες και γυναίκες «έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις», οι βουλευτές και όλα τα μέλη της κυβέρνησης που εξαιρούνται δεν είναι Έλληνες! Και πράγματι συχνά η συμπεριφορά τους είναι άκρως ανθελληνική ή αντεθνική. Είναι οι φεουδάρχες του Μεσαίωνα, οι παρηκμασμένοι Δυνατοί του Βυζαντίου που δεν επέτρεπαν καμία πρόοδο.

Ένα δεύτερο παράδοξο είναι πως έτσι δεν έχουν διαπραχθεί αδικήματα από όλους αυτούς τους καλοβολεμένους φανφαρόνους! Κατηγορούν με την πρώτη ευκαιρία ολόκληρο το Δημόσιο για διαφθορά και κωλυσιεργία ξεχνώντας πως οι ίδιοι (τουλάχιστον οι κυβερνήτες) εποπτεύουν τις δημόσιες υπηρεσίες: οι ίδιοι είναι υπεράνω ποταπών πράξεων, αρχάγγελοι αρετής!

Τρίτον, η όλη κατάσταση στη Βουλή (και κυβέρνηση) θυμίζει τη νοοτροπία μαφιόζικης συντεχνίας και τη συνοχή λυκοπαρέας.

5. Εδώ θα εξετάσω στα πεταχτά μερικές διατάξεις που φανερώνουν την ελαττωματική στόχασση των συντακτών.

α) 29,2: *Τα κόμματα έχουν δικαίωμα στην οικονομική τους ενίσχυση από το Κράτος για τις εκλογικές και λειτουργικές τους δαπάνες.*

Από πού κι ως πού; Ποιος δίνει τέτοιο δικαίωμα;... Οι ίδιοι διεφθαρμένοι πολιτικάντηδες. Ρώτησαν ποτέ «το Λαό», υπέρ του οποίου δήθεν γίνονται όλα, αν θέλει να πληρώνει φόρους για τις χιλιάδες των κομματικών;

β) 51,1. *Ο αριθμός των βουλευτών ορίζεται με νόμο, δεν μπορεί όμως να είναι μικρότερος από διακόσιους ούτε μεγαλύτερος από τριακόσιους.*

Ποιος το λέει πως δεν μπορεί;... Πάλι οι ίδιοι φανφαρόνοι. Έτσι εμείς οι χρεοκοπημένοι και αθλιότεροι των Ευρωπαίων έχουμε την πολυτέλεια 30 βουλευτών ανά ένα εκατομμύριο κατοίκων!

Ιδού πόσους έχουν αληθινά προηγμένες χώρες:

Η Γερμανία που στηρίζει σχεδόν όλη την Ευρώπη οικονομικά, έχει μόλις 8 αντιπροσώπους ανά εκμ.

Η Βρετανία με την παλαιότερη αδιάκοπη πολιτική παράδοση σε όλο τον κόσμο έχει 9 ανά εκμ.

Η Ολλανδία με ακμαιότατο εμπόριο και χρηματοπιστωτικό σύστημα έχει 13 ανά εκμ.

Η Γαλλία πάλι, με το πυρηνικό οπλοστάσιό της, έχει 14 ανά εκμ.

Ας το αφήσουμε εδώ με τη θλιβερή διαπίστωση πως οι «αντιπρόσωποι» του Ελληνικού Έθνους δεν έχουν καμία συναίσθηση της Ευρωπαϊκής κοινωνίας στην οποία θέλουν να ανήκουν. Ας ξυπνήσουμε!

120 βουλευτές είναι υπεραρκετοί. (Στη σειρά *Μείωση Κράτους* εξέτασα το θέμα εκτενέστερα).

γ) Το άρθρο 63,2 δίνει κι άλλα προνόμια στην αριστοκρατική κάστα των βιοπαλαιστών της Βουλής: *«Οι βουλευτές απολαμβάνουν συγκοινωνιακή, ταχυδρομική και τηλεφωνική ατέλεια, που η έκτασή της καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας της*

Βουλής».

Πάρτε το όπως θέλετε.... Αλλά γιατί, στην υποτιθέμενη Δημοκρατία μας, έχοντας εξοβελίσει στον αγύριστο τον βασιλικό θεσμό, ανεχόμαστε αυτές τις ανόητες πολυτέλειες; Δηλαδή ένας βουλευτής θα τσακώνεται με τη γυναίκα ή τα παιδιά του στο τηλέφωνο επί ώρες, ή θα ταχυδρομεί δωράκια και ραβασάκια στη γκόμενά του και θα πληρώνει ο φορολογούμενος; Και καλά να έχει ατέλεια συγκοινωνιακή αλλά γιατί και δωρεάν αμάξι;

Είναι η νέα αριστοκρατική κάστα – της αλαζονικής μετριότητας.

δ) Το άρθρο 24 πληροφορεί: *«Η σύνταξη εθνικού κτηματολογίου συνιστά υποχρέωση του Κράτους».*

Όταν το δούμε, θα το πιστέψουμε. Αυτή την περίοδο, φθινόπωρο 2011, η αξιολύπητη κυβέρνησή μας θριαμβολογεί για την επιτυχία της να έχει ένα πελώριο χρέος στην πλάτη και διάφορους επιτηρητές από Ευρωπαϊκά κέντρα, αλλά **δεν γνωρίζει πόση ακριβώς ακίνητη περιουσία έχει, πού είναι αυτή διασκορπισμένη και πόσο αξίζει!**

ε) Το άρθρο 26 διαχωρίζει τις τρεις λειτουργίες: νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική. Ορθότατος διαχωρισμός. Στην πράξη βέβαια, η κυβέρνηση κρατά για τους υπουργούς της και τη νομοθετική και την εκτελεστική λειτουργία και όποτε βολεύει επεμβαίνει και στη δικαστική για να έχει τα επιθυμητά αποτελέσματα.

στ) 7.3: *Η γενική δήμευση απαγορεύεται.*

Απεναντίας θα έπρεπε να εφαρμόζεται σε επίορκους πολιτικούς που κάνουν κατάχρηση του αξιώματός τους για προσωπικό όφελος και όφελος φίλων και προκαλούν ζημιά στην οικονομία του έθνους με τα σφάλματά τους. Εφαρμόζοταν στο παρελθόν και συνέτιζε άπληστα μυαλά. Αυτό είναι εισαγωγής του 2001.

6. 6,1: *Καθένας έχει το δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας εφόσον δεν παραβιάζει τα δικαιώματα των άλλων....*

Η τελευταία φράση «εφόσον δεν παραβιάζει» κλπ., είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της αρμονικής ζωής στην κοινωνία. Εντούτοις η παραβίαση των δικαιωμάτων των άλλων είναι κάτι που στην αβυσσαλέα άγνοιά τους οι εξουσιομανείς κυβερνήτες (και οι πολιτικοί γενικά θέλουν να) κάνουν σχεδόν απροσμέτρητα. Εκτός από εξουσία έχουν μανία και με τον έλεγχο. Γιατί άραγε;

Έτσι, το 16,1-2 ορίζει πως η παιδεία είναι βασική αποστολή του Κράτους. Βλέπουμε σήμερα σε τι χάλι έχει περιέλθει το σύνολο εκπαιδευτικό σύστημα υπό την εποπτεία του κράτους· βλέπουμε και τα προϊόντα της.

Με το 15,2 αναλαμβάνει το Κράτος τον έλεγχο της ραδιοτηλεόρασης και «την εξασφάλιση της ποιοτικής στάθμης των προγραμμάτων» και την «πολιτιστική ανάπτυξη της Χώρας»! Πάλι βλέπουμε πως κανένα κανάλι δεν μεταδίδει κλασική μουσική, εκτός από αυτό της Βουλής, κι ένα άλλο σε πολύ σπάνιες ειδικές περιπτώσεις (και μόνο το τρίτο πρόγραμμα της ραδιοφωνίας). Για έξι ώρες τουλάχιστον μεταδίδουν προγράμματα χαζομάρας και χυδαιότητας με σαπουνόπερες, σαχλές κωμωδίες και δακρύβρεχτα μελό ή σύγχρονες προστυχίες, μπόλικά μαγειρέματα, κουτσομπολιά και άπειρες επαναλήψεις. Οι περισσότερες κρατικές και δημοτικές εκδηλώσεις πολιτισμού συνίστανται σε μερικούς ποπ

τραγουδιστές και τραγουδίστριες να ξελαρυγγιάζονται από τις Πρέσπες στον Λυκαβηττό και το Ηράκλειο (Κρήτης).

Αλλά το πιο εξωφρενικό φαινόμενο είναι ο έλεγχος πάνω στην οικονομία – όπου υπάρχει φυσικά το χρήμα.

106: *Για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη Χώρα επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της εθνικής οικονομίας.*

Προσέχουμε την διατύπωση του σκοπού: η εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και το γενικό συμφέρον – δηλαδή χρεοκοπία και αγανακτισμένοι πολίτες! Εδώ επίσης απέδειξαν την ανικανότητά τους οι απίστευτοι αυτοί άνθρωποι που αντιπροσωπεύουν το λαό: η οικονομία της Χώρας καταβαραθρώθηκε. Έγραψε πρόσφατα ο κ. Α. Παπαχελάς, διευθυντής της *Καθημερινής* (23.10.11):

«**Το Ελληνικό Δημόσιο καταληστεύθηκε τις τελευταίες δεκαετίες** από οργανωμένες μαφίες στον τομέα των κρατικών προμηθειών, φοροφυγάδες, λαθρέμπορους καυσίμων, συνδικαλιστές που έκλεβαν τις επιχειρήσεις τους συνδιοικώντας τις ταυτόχρονα, ξένες (και δη γερμανικές ως επί το πλείστον) εταιρείες που είδαν τη μεγάλη ευκαιρία στο ελληνικό πάρτι, μέσα ενημέρωσης που ζούσαν από τα «παρελκόμενα» του πάρτι, και βεβαίως **πολιτικούς**». (Δική μου η έμφαση.)

Εκτός αυτού, μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, κλπ), όπως και τράπεζες χάρη στην κατάρρευση του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, κατακύλησαν περίπου, σε μέσο όρο, στο ένα δέκατο-πέμπτο της χρηματικής αξίας που είχαν πριν από 4-5 χρόνια. Χρειάζονται άλλα παραδείγματα;

7. Δυστυχώς ούτε στις ρυθμίσεις ούτε στην εφαρμογή του το Σύνταγμα τοποθετεί τη Χώρα ανάμεσα στις προηγμένες. Είναι φανερό πως συνετάχθη από οπαδούς της σοσιαλδημοκρατίας που νόμιζαν, ασυναίσθητα έστω, πως όσο περισσότερες δραστηριότητες αναλάμβανε το Κράτος, όσο περισσότερες εποπτείες ασκούσε, τόσο καλύτερα θα περνούσαν οι πολίτες και ακόμα καλύτερα οι πολιτικοί και οι κυβερνήτες. Και οι μεν πολιτικοί και κυβερνήτες πέρασαν και περνούν καλά, όχι όμως και οι πολίτες – όπως διαπιστώνουμε στο γκρίζο φθινόπωρο του 2011.

Το αναθεωρημένο Σύνταγμα δεν εκπονήθηκε για την Πολιτεία αλλά για τους πολιτικούς και ειδικά για το συνδικάτο των βουλευτών.

Περιέχει πολλές αντιφάσεις και αοριστίες, πολλές παράλογες αυθαίρετες διατάξεις και πολλά κενά πληροφόρησης. Διότι συντάκτες του ήταν μια νομομάθεια επιφανειακή, αλαζονεία και γενικότερη άγνοια. Δεν αποκλείω και μια πιθανή επιθυμία για εξαπάτηση.

Όλα αυτά βρίσκουν έκφραση μέσω του κ. Κ. Τσάτσου που χρημάτισε δεύτερος Πρόεδρος της Ελλάδας στο έργο του «*Πολιτική*» (Αθήνα 1975): «*Η Πολιτεία πρέπει να αποβλέψει στην ορθή του εσωτερικού της λειτουργία. Σκοπός της είναι να οργανώσει τη ζωή των ατόμων και της ολότητας..... Σκοπός της πρώτος δεν είναι οι άνθρωποι, αλλά ... η καλλιέργεια όλων των αξιών της ζωής..... Καλείται να θεραπεύση*

και τον άνθρωπο όχι για να του προσφέρει μεγαλύτερη ευδαιμονία, αλλά για να **τον μεταβάλλη σε σκεύος** του ύπατου σκοπού (σελ. 120).

Αυτές οι διατυπώσεις ελάχιστα διαφέρουν στη βασική έννοιά τους από τους σταλινικούς μπολσεβίκους ή τους χιτλερικούς ναζιστές: ο άνθρωπος, το άτομο να οργανωθεί και να μετατραπεί σε σκεύος της Πολιτείας.

Είναι όμοιες διατυπώσεις με αυτές του αναθεωρημένου Συντάγματος, όπως π.χ., στα άρθρα 2,1 (η αξία του ανθρώπου, γενικά και αόριστα), 15,2 (έλεγχο της ραδιοτηλεόρασης και ποιότητας προγραμμάτων), 16,2 (το Κράτος αναλαμβάνει την παιδεία και διάπλαση των ανθρώπων), και βέβαια 106 (προγραμματισμός και συντονισμός της σύνολης οικονομικής δραστηριότητας).

Κρίμα που οι συνταγματολόγοι και πολιτικοί δεν διάβασαν τον Adam Smith (*Wealth of Nations* 4,2):

Ο πολιτικός που θα επιχειρούσε να κατευθύνει στους πολίτες στον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει να χρησιμοποιήσουν τα κεφάλαιά τους θα αναλάμβανε μια εξουσία που δεν μπορεί να αφηθεί..... σε ένα πρόσωπο αλλά ούτε σε επιτροπή ή γερουσία. Αυτή η εξουσία όμως πουθενά δεν θα ήταν τόσο επικίνδυνη όσο στα χέρια κάποιου ανθρώπου που τρέφει τη βλακεία και αλαζονεία να νομίζει τον εαυτό του ικανό να την ασκήσει.

Τι περισσότερο να πω εγώ;..... Θα προσθέσω μόνο δυο αράδες από τα καλοζυγισμένα λόγια του αρχαίου Κινέζου σοφού Λάο Τσε (ή Τσου):

**Όσο περισσότεροι οι κανονισμοί και διατάξεις,
τόσο περισσότεροι οι κλέφτες. (Τάο Τε Τσινγκ 57.)**